Lago di Garda, osudová láska

Máte své oblíbené místo, kam se rádi vracíte? Já se takhle před šesti lety zamilovala do severoitalského jezera Garda a jeho okolí. Je to láska tělesná, romantická i rozpustilá. A taková vydrží navěky.
Michaela Bučková

Když na Gardu jedete po šesté a opět si vezete na střeše auta silniční kolo, musíte něco změnit, něco vymyslet jinak. A tak jsme se neubytovali přímo u jezera, ale pět kilometrů odtud v městečku Arco. „A budeme jezdit za vínem," napadlo kamaráda, který má v Praze vinotéku. „Půjčíme si gravelová kola," napadlo toho druhého (takové kolo má sice berany, ale také silnější plášť a dá se s ním vyrazit do terénu). Pak jsme zavolali třetímu kamarádovi, který žije v Arcu, živí se jako cyklistický průvodce a pomohl nám naplánovat výlet. „Vezmeme to mimo hlavní silnice, na místa, kam byste se jinak nedostali," slíbil nám vzápětí Marco Giacomello v kavárně na náměstí.

A zatímco Marco spřádá plány na zítřek, já si říkám, že tady mě to asi vážně nikdy neomrzí. Garda je láska tělesná (beru si s sebou silniční kolo a zdejší kopce nejsou zadarmo), láska romantická (miluju večery na pláži v Riva del Garda, kde i v létě vítr ohýbá koruny palem a vytváří vlny jako někde u moře), je to láska rozpustilá (to když dojedu do Parasail Baru u Malcesine, sundám si boty, objednám si aperol spritz a hlavu přepnu na relax), láska hravá (jednou jdeme na ferraty, jindy na túru, ale většinou na kolo). Taky láska svobodomyslná, protože například loni jsem to sem nestihla. A prochází žaludkem, všude totiž naprosto výjimečně vaří.

Den první – na gravelech

Půjčujeme si gravely a vyrážíme z Arca údolím podél řeky Sarcy, přes románský most v Cenigu a přes malebné centrum starobylého městečka Dro. Za ním odbočujeme z cyklostezky a po kamenité stezce lesem a mezi olivovými háji stoupáme na krásnou vyhlídku. Pak míjíme jezero Bagattoli, o jehož existenci jsme neměli tušení, a zastavujeme se až u jezera Cavedine, kde je na břehu vyhlášená kavárna. Po rychlém espressu s výhledem na hrad Madruzzo začínáme stoupat (opravdu hodně) na kopec, kde sídlí vinařství Cantina Pravis.

Je to rodinný podnik, v jehož čele stojí dvě ženy, sestry Giulia a Erica. Potkáváme tam Giulii, která nás okamžitě strhne zajímavým vyprávěním o životě ve vinařské rodině. „Nikdy jsem nepochybovala o tom, že jednou budu dělat víno," vypráví, když nám dává ochutnat pýchu vinařství, extra brut perlivé víno Blau Dorè připravované výhradně z hroznů rulandského červeného. Už jako dítě chodila pomáhat tatínkovi na degustace. „Rozlévala jsem víno při večeři a pak vyčerpaná spala na stole," pokračuje, když nám servíruje další z vín, lahodný sauvignon Teramara. Studium na vinařské škole bylo samozřejmostí, doplňuje, když degustaci končíme neuvěřitelně dobrou červenou a plnou Negrarou.

Neodoláme a kupujeme si každý několik vín a Giulia slibuje, že nám je zaveze do hotelu. Pak už nás čeká jen jeden větší kopec, další neskutečné výhledy a nezapomenutelný sjezd po šotolinové cestě kaštanovým hájem zpět do Arca.

Milujete dobré jídlo a víno? Pak jste na Gardě správně. Obojího se vám tu dostane vrchovatou měrou.

Den druhý

Jelikož jsme s sebou vezli silniční kola 800 kilometrů a jelikož tudy za pár dnů projede závod Giro de Italia, program je jasný. Vyjedeme si do průsmyku Santa Barbara (pod horou Velo), kde bude jedna z etap končit. Na rozdíl od Gira nepojedeme přímou cestou z Arca, ale přes Rivu a údolí Valle San Felice. Už jsme tam totiž jednou jeli a víme, že výstup, který čeká na cyklistické borce, je ostrý, štípe a místy má až 20 procent. Proto jedeme z druhé strany. I tak je to desetikilometový výšlap s devítisetmetrovým převýšením a krásnými výhledy do údolí.

Dvacet minut pod vrcholem si na doporučení známých uděláme přestávku v restauraci Antica Gardumo. Kdysi zde stál statek, dnes vyhlášená restaurace, kde šéfkuchař Giovanni a jeho bratr Emanuele výborně vaří. Dáváme si domácí těstoviny s rajčátky a krevetami a nevěřícně kroutíme hlavou. A jejich pistáciová panna cotta nás nastřelí tak, že jsme za chvíli na vrcholu kopce.

Do údolí (konečně po trase Gira) letíme v ostrých zatáčkách, kde naše kotoučové brzdy nesmlouvavě pískají a jednou mi kolo nepříjemně uskočí do smyku. Chtěli jsme ještě stihnout ochutnávku vín ve vinařství Comai v Rivě, ale zpocení a unavení raději zůstáváme v baru na pláži v Rivě a jejich bílý Busat si objednáme až večer v restauraci k jídlu. Aspoň se máme příště kam vrátit.

Foto: Garda Trentino a archiv autorky

Den třetí

Pořád jezdíme na kole, pojďme dělat něco jiného! Region je vyhlášený via ferratami a tak si vybíráme jednu z nejslavnějších, Via Ferratu Rio Sallagoni. Začíná na parkovišti pod hradem Drena, odkud se stoupá úzkou soutěskou, podél zurčící říčky, přes zajištěnou cestu a dvě lana napnutá mezi skálami nad řekou, kde si s jištěním zahrajeme na provazochodce. Letos byla via ferrata protažená a končí uprostřed vinice u hradu Drena, který vévodí okolí.

Ještě není ani poledne, tak asi můžeme jít na kola. Nebo spíš na výlet. Co to znamená? V Bike Farm u cyklostezky mezi Rivou a Arcem si dáme lehký oběd a pak pokračujeme po silnici podél jezera Garda do starobylého městečka Malcesine na zmrzlinu (pistáciovou). Tu cestu miluju. Opírá se do nás protivítr, Garda se blyští v odpoledním slunci a já se nemohu vynadívat.

Z Malcesine se vrátíme pár kilometrů zpět do oblíbeného Parasail Baru, kde se musím vždy zastavit, sundám si tretry, objednám si aperol a všechno házím za hlavu… Tady se čas dokáže zastavit. Přesně za hodinu a půl pak vyrážíme zpět do Rivy.

Na Gardě může každý den vypadat jinak – dá se tu lenošit, jezdit na kole nebo třeba zdolávat ferraty.

V pět jsme totiž domluvení ve vinařství Cantina Furletti Gabriele s majitelem Gabrielem, že se tam na chvíli zastavíme. No na chvíli…. Přesně na ochutnávku čtyř vín: perlivého Reife, bílého Furlet Bianco, růžového Grimé a červeného Furlet Rosso. Zatímco degustujeme, Gabrielle nám popisuje, jak dostal od dědečka vinohrad a vždy na rozdíl od svého otce věděl, že se chce věnovat vínu… A jak později obcházel místní hoteliéry a restauratéry s lahvemi, aby je přesvědčil, že i mladí vinaři umí dělat krásná vína. Spíš neuvěřitelná. Lahodná a jemná jako samet. Každý z nás si něco objedná a druhý den si láhve vyzvedneme autem.

Den čtvrtý

Je to sice den odjezdu, ale když si ráno přivstaneme, nějakou menší cyklistiku stihneme. Večer si všechno zabalím, nachystám si jen „cyklokupičku", ráno spěchám na snídani. A pak začne pršet. Cyklokupičku uklidím do kufru a vyrážíme na kafe, zmrzku a nákupy do starobylé Rivy. Když tam dorazíme, vysvitne sluníčko. Koukáme do hor směrem k jezeru Tenno, kam jsme chtěli jet, a přesvědčujeme samy sebe, že tam prší.

Konečně dovolená! Nakoupíme dárky a v kavárně na promenádě spřádáme plány na příští rok: vyjedeme průsmyk Tremalzo, což je asi poslední zajímavý výšlap, který jsem ještě neabsolvovala… Santa Barbaru si dáme v protisměru. Jo a taky půjdeme na nějakou ferratu a do vinařství Comai.

Bojím se, že Garda je moje láska osudová, ale také láska platonická, protože dům ani apartmán na důchod si zde nebudu moc nikdy dovolit. /